

Els ulls de l'òliba (1)

Per Jordi Llavina

Jo no hauria d'haver vingut mai a Barcelona. Però l'atzar sovint es complau a esmenar el que semblava el destí escrit i firmat d'una persona. I, llavors, sempre es veu amb cor de fer-ne tota una altra cosa, imprevisible i desconcertant.

Des de feia dotze anys, vivia amb la meva dona i la meva filla en una caseta senzilla i moderna, temperada per la geotèrmia, en un barri nou d'Alkmaar. És la ciutat de l'Antje, la dona amb qui em vaig casar; jo sóc escocès, però fins als vint anys havia passat pràcticament la meitat de la meva vida a Londres. Ens hi havíem establert perquè ella hi tenia la feina i els pares, i perquè jo puc treballar des de qualsevol racó del món (i trucar, també des de qualsevol racó del món, a la meva mare gens comunicativa, per exemple). Per fer la meva vida *normal*, no em cal sinó disposar de connexió a la xarxa i un telèfon. Alkmaar semblava un bon lloc per pujar-hi criatures, havíem convingut. Quantes vegades no havia intentat explicar a col·laboradors meus d'arreu del món que aquesta ciutat neerlandesa, a part dels formatges i de la cervesa, té uns quants atractius més! La Neske, la nostra filleta, compta set anys, i fins al curs anterior no havia començat a anar a l'escola. Acostumava a dir que ella era la reina del jardí, i a nosaltres dos ja ens agradava que se sentís sobirana d'un espai que, en la llarga primavera holandesa, era acolorit per espessos massissos de flors. Un espai que convocava tant la piuladissa d'ocells diversos com el fible amenaçador de les abelles. "Les reines, però —solíem argumentar l'Antje i jo, amb un somriure als llavis—, no duen les mans tacades de terra, ni esgarrinxades a la pell." Jo estava segur que la Neske sempre recordaria aquell jardí com el seu paradís particular. Grapejar-ne la terra era la seva manera de mastegar la felicitat, aliena als cucs que s'hi arrossegaven i a altres animalons que hi practicaven passadissos, fosca endins.

El paradís, però, ja era, per a mi, un paradís perdut. Al gener del 2011 el meu amic John, l'únic que havia conservat de la infantesa, va morir en un tràgic accident de moto (én'hi ha cap que no ho sigui?). La furgoneta que venia en direcció contrària a la seva va maniobrar amb brusquedat per esquivar un animal que havia envaït inesperadament la carretera. Tant podria haver estat un gos com una guineu. El quadrúpede va salvar la vida, però no pas el meu amic, amb qui no havíem deixat mai de mantenir el contacte.

Per altra banda, a final de l'any 2010, l'Antje m'havia demanat un mes de separació. Feia temps que les coses, a casa, no acabaven de rutllar. Passats aquells dies, jo vaig tornar a casa nostra, però *les coses* ja no es van redreçar mai més, fins que un dia de l'abril del 2011 la meva dona em va convidar a divorciar-me d'ella. No ens va costar gaire vendre la casa familiar. Vam haver de passar pel tràngol de fer papers. El pitjor del cas és que ella i la Neske van emprendre la ruta d'Amèrica. L'Antje feia més de dos anys que s'entenia amb un professor de la universitat de Cornell a qui havia conegut atzarosament en un mercat d'Amsterdam. De cop vaig entendre moltes coses. De cop se'm va fer clara la manca de desig de tantes nits i la manca d'esperança de tants matins en llevar-nos plegats.